YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)
3 päivänä maaliskuuta 1999 *

Asiassa C-315/97 P,

Diego Echauz Brigaldi, César Montoliu García, María Jesús Ruíz Monroy, Carmen Ochoa de Michelena, Maria Carmen Labrador Rubio ja **Leopoldo Fabra Utray**, Euroopan yhteisöjen komission virkamiehiä, edustajanaan asianajaja Ramón García-Gallardo Gil-Fournier, Burgos ja Madrid, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto J. ja B. Cremades & Co., 391 avenue Louise,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-156/95, Echauz Brigaldi ym. vastaan komissio, 9.7.1997 antaman tuomion (Kok. H. 1997, s. II-509) kumoamista,

vastapuolena sekä muina osapuolina:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Julian Curral, avustajanaan asianajaja José Rivas Andrés, Madrid, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

José Luis Buendía Sierra, Victoria Pagadigorria Wicke, Miguel Abellán López, Immaculada Gil Tardón, Antonio García Velázquez, Carmen Casado Salinas, Diego González Marín, Eva María Rasines Martín ja **Julio Vizcarra Soriano**, Euroopan yhteisöjen komission virkamiehiä,

kantajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja G. Hirsch (esittelevä tuomari) sekä tuomarit G. F. Mancini ja R. Schintgen,

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Echauz Brigaldi, Montoliu García, Fabra Utray, Ruíz Monroy, Ochoa de Michelena ja Labrador Rubio ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 12.9.1997 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan sekä EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön

vastaavien määräysten nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-156/95, Echauz Brigaldi ym. vastaan komissio, 9.7.1997 antamaan tuomioon (Kok. H. 1997, s. II-509; jäljempänä valituksenalainen tuomio) siltä osin kuin siinä on hylätty valittajien vaatimukset komission 2.5.1995 tekemien niiden päätösten kumoamisesta, joilla se oli jättänyt myöntämättä heille erityislomaa vaaleja ja niihin liittyviä matkapäiviä varten, jotta he voisivat käyttää äänioikeuttaan Espanjassa, jossa heillä oli edelleen virallinen kotipaikka ja jonne he olivat matkustaneet Euroopan parlamentin vaalien vuoksi kesäkuussa 1994.

2 Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, että valittajat, jotka ovat kaikki komission virkamiehiä ja Espanjan kansalaisia, hakivat erityislomaa ja siihen liittyviä matkapäiviä voidakseen mennä Espanjaan äänestämään Euroopan parlamentin vaaleissa 12.6.1994. Saatuaan tietää syyskuun lopussa 1994, että heidän Espanjassa äänestämässä käymiseen käyttämiään päiviä ei ollut otettu huomioon erityislomana vaaleja eikä matkapäiviä varten, he tekivät Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 90 artiklan 2 kohdan mukaiset valitukset.

3 Komissio hylkäsi nämä valitukset 8.5.1995 päivätyllä kirjeellään. Komissio totesi muun muassa, että niiden tietojen perusteella, joita se oli saanut Belgiassa olevan Espanjan suurlähetystön konsulaattiyksiköltä, ulkomailla ja tässä tapauksessa Belgiassa asuvilla Espanjan kansalaisilla on oikeus äänestää postiäänestyksessä, jos he kirjoittautuvat konsulaatin pitämään "poissaolevien asukkaiden" vaaliluetteloon (nimeltään Censo Electoral de Residentes Ausentes, jäljempänä CERA). Näiden tietojen mukaan tämä kirjoittautuminen merkitsee sitä, että kyseisten henkilöiden nimet poistetaan Espanjassa asuvien vaaliluettelosta ja heille annetaan oikeus kunnallisvaaleja lukuun ottamatta saada suoraan äänestyslipuke kaikkia sellaisia Espanjassa pidettäviä vaaleja varten, joihin sovelletaan erityisjärjestelmää. Tästä seuraa komission mukaan, että äänestäjä voi halutessaan äänestää postiäänestyksessä asuinpaikallaan Espanjan ulkopuolella. Näissä olosuhteissa komissio kieltäytyi myöntämästä valittajille ylimääräistä lomaa erityislomana ja/tai matkapäivinä.

4 Tässä yhteydessä komissio korosti lisäksi, että henkilöstösääntöjen 20 artiklan perusteella komission virkamiehen asuinpaikkana on hänen asemapaikkansa. Kotimaahan matkustamiseen voidaan myöntää erityislomaa äänioikeuden käyttämistä varten, jos virkamies ei voi käyttää tätä oikeuttaan asemapaikassaan. Virkamiehellä on kuitenkin aina mahdollisuus hakea vuosilomaa osallistuakseen halutessaan vaaleihin paikan päällä.

5 Komissio ei hyväksynyt valittajien esittämää väitettä, jonka mukaan velvollisuus kirjoittautua asuinpaikan konsulaattiin Belgiassa olisi Euroopan yhteisöjen erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan (jäljempänä pöytäkirja) 12 artiklan b kohdan vastainen. Komission mukaan tässä artiklassa viitataan maahanmuuttoa ja sijoittautumisvapautta rajoittaviin säännöksiin eikä se koske kirjoittautumista konsulaattiin ja siitä aiheutuvia seurauksia.

6 Lopuksi komissio totesi, että sillä, että muut toimielimet saattavat soveltaa eri tavalla vaaleja varten myönnettävästä erityislomasta tehtyä hallintopäälliköiden kollegion päätöstä 201/92 (jäljempänä päätös 201/92) siten, että ne myöntävät työntekijöilleen erityislomaa, jotta nämä voisivat matkustaa kotimaahansa äänestämään, kuten valittajat väittävät, ei voida kyseenalaistaa sitä, että komissio soveltaa tätä päätöstä tarkasti ilman minkäänlaista työntekijöihinsä kohdistuvaa syrjintää.

7 Koska komissio näin ollen hylkäsi nämä valitukset, nyt esillä olevan menettelyn valittajat nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jonka tueksi ne vetosivat neljään kanneperusteeseen, joista kaksi on nyt esillä olevan valituksen kannalta merkityksellistä, eli tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevaan ilmeiseen arviointivirheeseen ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen.

8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 35 kohdassa ensimmäisen kanneperusteen osalta, että väite, jonka mukaan se, että yhteisöjen virkamiehet voivat pöytäkirjan 12 artiklan b kohdan perusteella säilyttää virallisen kotipaikkansa kotimaassaan, merkitsisi sitä, ettei heidän tarvitsisi muuttaa asumaan Belgiaan saadakseen oikeuden äänestää postiäänestyksessä, perustuu pöytäkirjan määräysten virheelliseen tulkintaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan juuri siitä syystä, että virkamiesten on henkilöstösääntöjen 20 artiklan mukaan asuttava asemapaikallaan tai kohtuullisen etäisyyden päässä siitä, pöytäkirjan 12 artiklan b kohdassa määrätään, että maahanmuuttoa koskevat rajoitukset tai ulkomaalaisten rekisteröintiä koskevat muodollisuudet eivät koske heitä, jotta heidän olisi helpompaa asettua mihin tahansa jäsenvaltioon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että pöytäkirjan 12 artiklan b kohta koskee ennen kaikkea virkamiesten ja asemamaan välisiä suhteita eikä virkamiesten ja heidän kotimaansa välisiä suhteita. Se katsoi näin ollen, että valittajat eivät olleet näyttäneet, että velvollisuus täyttää tarvittavat muodollisuudet toimivaltaisessa Espanjan konsulaatissa, jotta he voisivat äänestää postiäänestyksessä, vaikuttaisi pöytäkirjan 12 artiklan b kohdassa taattuun muodollisuuksia koskevaan vapautukseen Belgian viranomaisiin nähden.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toi tämän jälkeen esille valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa, että valittajat eivät olleet esittäneet näyttöä tukeakseen väitteitään, joiden mukaan kirjoittautuminen Espanjan konsulaatin postiäänestystä varten pitämään rekisteriin olisi aiheuttanut heille verotukseen liittyvää ja aineetonta vahinkoa.

10 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa, että yhdelläkään valittajista ei ollut ollut sellaisia käytännön vaikeuksia, joita Espanjan kansalaisilla väitetään olevan heidän käyttäessään äänioikeuttaan Brysselissä, koska he olivat vapaasti valinneet olla kirjoittautumatta CERA:han.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti valituksenalaisen tuomion 48 kohdassa toisen kanneperusteen osalta, joka koski eriarvoista kohtelua sillä perusteella, että päätöstä 201/92 koskevaa toimielinten yhteistä soveltamisohjetta ei ollut olemassa, että kyse oli toimielimen vapaaehtoisesti myöntämistä erityislomista eikä henkilöstösääntöihin perustuvasta oikeudellisesta velvollisuudesta. Viitaten yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa C-193/87 ja C-194/87, Maurissen

ja Union syndicale vastaan tilintarkastustuomioistuin, 18.1.1990 antamaan tuomioon (Kok. 1990, s. I-95, 26 ja 27 kohta) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että ainakaan kyseisessä asiassa komissiolla ei ollut minkäänlaista velvollisuutta taata virkamiehilleen ja muulle henkilöstölleen samanlaista kohtelua kuin neuvoston ja talous- ja sosiaalikomitean virkamiehille oli myönnetty. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten, että sillä, että muiden toimielinten virkamiehet olivat saaneet kyseiset lomapäivät, ei loukattu syrjintäkiellon periaatetta.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa, että valittajat eivät olleet näyttäneet, että erityislomaa ja matkapäiviä olisi myönnetty virkamiehille, joiden kansallinen järjestelmä olisi verrattavissa Espanjassa voimassa olevaan järjestelmään, jotta he voisivat mennä kotimaahansa äänestämään, ja katsoi, että komissio ei siten ollut menetellyt toisiinsa verrattavissa olevissa tilanteissa eri tavalla ilman objektiivista syytä.

13 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen.

14 Valittajat vaativat valituksessaan, että kyseinen tuomio kumotaan ja että komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Valittajat vetoavat vaatimustensa tueksi kahteen valitusperusteeseen eli ensinnäkin siihen, että yhteisön oikeutta on rikottu, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut ja soveltanut ilmeisen virheellisesti voimassa olevaa yhteisön lainsäädäntöä, ja toisaalta syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen.

16 Valittajat väittävät ensimmäisen valitusperusteen osalta, että henkilöstösääntöjen 20 artiklasta ilmenee, kun sitä luetaan yhdessä pöytäkirjan 12 artiklan b kohdan kanssa, että yhteisöjen virkamiehellä on oltava mahdollisuus siirtää tosiasiallisesti

kotipaikkansa asemamaahansa siten, että hän säilyttää samalla laillisen tai virallisen kotipaikkansa kotimaassaan. Henkilöstösäännöissä tarkoitetulla asumisen käsitteellä on siten ymmärrettävä tarkoitettavan tavanomaista tai tosiasiallista asuinpaikkaa, ei välttämättä laillista kotipaikkaa. Kuitenkin virkamiehet, jotka säilyttävät laillisen kotipaikkansa Espanjassa ja jotka haluavat käyttää laillisesti äänioikeuttaan, voivat valita vain kahdesta vaihtoehdosta, joista molemmat loukkaavat heidän etujaan: he voivat joko mennä Espanjaan ja ottaa useita lomapäiviä, joihin ei komission soveltaman päätöksen 201/92 mukaan voida myöntää erityislomaa, tai kirjoittautua CERA:han ja sitä ennen ilmoittautua asemamaansa toimivaltaiseen Espanjan konsulaattiin ulkomailla asuvaksi, jolloin he menettävä laillisen kotipaikkansa Espanjassa. Tältä osin valittajat vetoavat siihen, ettei laillisen kotipaikan muuttamista eikä myöskään kirjoittautumista CERA:han edellytetä Espanjan laissa tai yhteisön oikeudessa vaan vaatimus perustuu komission käytäntöön, jota eivät noudata muut toimielimet, kuten neuvosto tai talous- ja sosiaalikomitea, jotka myöntävät erityislomaa niille virkamiehille, jotka haluavat käyttää äänioikeuttaan kotimaassaan.

17 Toisen valitusperusteen osalta valittajat vetoavat aluksi siihen, että eri toimielinten virkamiesten välillä on syrjintää. Vaikka myönnettäisiin, että kullakin yhteisön toimielimistä on kiistaton oikeus järjestää itsenäisesti oma hallintonsa, minkä perusteella toimielimet myöntävät tai ovat myöntämättä virkamiehilleen eri syistä mahdollisia lomia, on kuitenkin olemassa yhdet henkilöstösäännöt, joissa määritellään yhdenmukaisesti yhteisöjen virkamiesten toiminnan perustana oleva oikeudellinen järjestelmä. Siihen, että erityislomaa koskevassa säännöksessä ei ole nimenomaisesti mainittu vaaleja varten myönnettävää erityislomaa, ei voida vedota sen kiistämiseksi, että sekä sääntöjen henki että kukin konkreettinen säännös (erityisesti 5 artiklan 3 kohta, jossa asetetaan saman ura-alueen virkamiehille samat urakehitystä koskevat edellytykset) edellyttävät sitä, että virkamiesten kohtelussa noudatetaan syrjintäkiellon periaatetta.

18 Valittajien mukaan tätä periaatetta on todellisuudessa sovellettu oikeuskäytännössä useissa tapauksissa, jotka ovat koskeneet virkamiesten eriarvoista kohtelua muun muassa kielen perusteella (asia T-109/92, Lacruz Bassols v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 9.2.1994, Kok. H. 1994, s. II-105), viranhoitoa koskevan kelpoisuuden perusteella (asia T-211/95, Petit-Laurent v. komissio, tuomio 5.2.1997, Kok. H. 1997,

s. II-57) ja viranhakua koskevan oikeuden perusteella (asia T-146/95, Bernardi v. parlamentti, tuomio 11.7.1996, Kok. 1996, s. II-769). Yhdessäkään näistä tapauksista asianomaisten kuulumista jonkin toimielimen henkilöstöön ei ole pidetty merkityksellisenä. Kuitenkin nyt esillä olevassa asiassa eri toimielinten palveluksessa olevien espanjalaisten virkamiesten erilainen kohtelu on heidän mielestään kaikin tavoin käsittämätöntä.

19 Valittajat toteavat lisäksi, että komission eri kansalaisuutta olevien virkamiesten välillä on syrjintää. Vaikka Espanjan tilanne olisi omaa lajiansa eikä sitä voitaisi verrata muihin vaalijärjestelmiin, Espanjan äänestysjärjestelmä konsulaatin välityksellä vaarantaa Portugalin, Ranskan ja Italian järjestelmien tapaan toimintaan liittyvien vaikeuksien ja puutteellisuuksien vuoksi mahdollisuuden käyttää äänioikeutta rajoittamalla tätä kansalaisoikeutta paitsi yhteisöjen virkamiesten osalta, myös kaikkien CERA:han kirjoittautuneiden Espanjan kansalaisten osalta.

20 Komissio vaatii valituksen hylkäämistä ja valittajien velvoittamista oikeudenkäyntikulujen korvaamiseen.

21 Komissio toteaa ensimmäisen valitusperusteen osalta, että valittajien tekemällä erolla tavanomaisen tai tosiasiallisen asuinpaikan ja laillisen kotipaikan välillä ei ole oikeudellista perustaa yhteisön oikeudessa. Nämä käsitteet tarkoittavat nimittäin samaa asiaa. Laillista tai virallista kotipaikkaa ei voi olla paikassa, joka ei samanaikaisesti ole tosiasiallinen asuinpaikka. Yhteisön oikeuden kannalta kotipaikan käsite on tosiseikkoihin perustuva oikeudellinen käsite.

22 Toisen valitusperusteen osalta komissio ei ymmärrä, miten toimielinten välisen syrjinnän kannalta edellä mainituissa asioissa Lacruz Bassols vastaan yhteisöjen tuomioistuin, Petit-Laurent vastaan komissio ja Bernardi vastaan parlamentti annetuista

tuomioista olisi tukea valittajien väitteille, koska nämä tuomiot eivät koske eri toimielinten virkamiesten yhdenvertaista kohtelua vaan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen soveltamista saman toimielimen sisällä. Komission mukaan tässä oikeuskäytännössä ei myöskään muuteta tai tehdä tyhjäksi edellä mainitussa asiassa Maurissen ja Union syndicale vastaan tilintarkastustuomioistuin annettua tuomiota, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi. Komissio päättelee tästä, ettei sillä ole minkäänlaista velvollisuutta taata virkamiehilleen samanlaista kohtelua kuin neuvoston tai talous- ja sosiaalikomitean virkamiehille on myönnetty.

23 Komissio toteaa toimielimen sisäisestä syrjinnästä ainoastaan, että valittajat eivät ole esittäneet näyttöä, joka osoittaisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen todenneen virheellisesti, ettei komissio ollut menetellyt toisiinsa verrattavissa olevissa tilanteissa eri tavalla ilman objektiivista syytä.

24 Työjärjestyksen 119 artiklassa määrätään, että jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä.

Ensimmäinen valitusperuste

25 Valittajat väittävät ensimmäisessä valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta, koska se on tulkitessaan päätöstä 201/92 jättänyt huomiotta henkilöstösääntöjen 20 artiklan ja pöytäkirjan 12 artiklan b kohdan sisällön.

26 Henkilöstösääntöjen 57 artiklan mukaan virkamiehelle voidaan pyynnöstä myöntää poikkeuksellisesti erityislomaa. Henkilöstösääntöjen liitteessä V vahvistetaan näiden lomien myöntämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Näissä säännöissä ei mainita vaaleja varten myönnettävää erityislomaa.

27 Hallintopäälliköiden kollegio teki 18.12.1991 päätöksen 201/92. Tämän päätöksen 1 kohdan mukaan erityislomaa myönnetään muun muassa niille virkamiehille ja muille toimihenkilöille, jotka menevät Euroopan parlamentin vaalien äänestyspaikalle, edellyttäen, että tämä äänestyspaikka on vähintään 200 kilometrin päässä asemapaikasta. Päätöksen 2 kohdan mukaan matkapäivät vahvistetaan asemapaikan ja äänestyspaikan välisen etäisyyden perusteella. Päätöksen 3 kohdassa täsmennetään kuitenkin, että erityislomaa ja mahdollisia matkapäiviä ei myönnetä, jos postiäänestys tai äänestys diplomaattisessa edustustossa tai konsulaatissa ovat mahdollisia ilman, että virkamiesten ja toimihenkilöiden mahdollisuus äänioikeutensa käyttämiseen muissa vaaleissa vaarantuu.

28 Komissio ilmoitti 24.1.1992 päivätyllä soveltamisohjeella, että päätöstä sovelletaan 1.1.1992 alkaen.

29 Näistä säännöksistä ilmenee, että henkilöstösäännöissä ei anneta virkamiehille ja muille toimihenkilöille oikeutta saada erityislomaa vaaleja varten. Toimielimet myöntävät kuitenkin päätöksen 201/92 perusteella erityislomaa virkamiehille ja muille toimihenkilöille, jotka menevät äänestyspaikoille, edellyttäen, että postiäänestys tai äänestys diplomaattisessa edustustossa tai konsulaatissa ei ole mahdollista ilman, että virkamiesten ja toimihenkilöiden mahdollisuus äänioikeutensa käyttämiseen muissa vaaleissa vaarantuu.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 1 ja 58 kohdassa, että Espanjan kuningaskunta antaa ulkomailla asuville kansalaisilleen mahdollisuuden kirjoittautua konsulaattiin ja äänestää tämän jälkeen postiäänestyksessä

vaarantamatta heidän mahdollisuuttaan käyttää äänioikeuttaan muissa vaaleissa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi 37 kohdassa lisäksi, että valittajat eivät olleet kohdanneet sellaisia käytännön vaikeuksia, joita heidän mukaansa Espanjan kansalaiset kohtaavat käyttäessään äänioikeuttaan postiäänestyksessä. Tästä on siis pääteltävä, että valittajilla ei ollut oikeutta saada hakemaansa erityislomaa.

31 Koska valittajien vaatimuksella ei näin ollen ole minkäänlaista oikeudellista perustaa, henkilöstösääntöjen 20 artiklaan ja pöytäkirjan 12 artiklan b kohtaan perustuvilla väitteillä ei ole merkitystä.

32 Ensimmäinen valitusperuste on siten hylättävä.

Toinen valitusperuste

33 Toisessa valitusperusteessaan valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut syrjintäkiellon periaatetta, koska se on virheellisesti kieltäytynyt tunnustamasta, että yhteisön eri toimielinten espanjalaisten virkamiesten välillä on syrjintää ja että komission eri kansalaisuutta olevien virkamiesten välillä on syrjintää.

34 Tältä osin on todettava, että vaikka päätöksellä 201/92 pyrittiin täsmentämään edelleen vaaleja varten myönnettävän erityisloman myöntämisedellytyksiä, ja sillä varauksella, että päätös tehdään, yhdenmukaistamaan eri toimielinten käytäntöjä tässä asiassa, valittajat eivät kuitenkaan voi vedota pelkästään siihen, että tietyt toimielimet saattavat myöntää erityislomaa vaaleja varten tästä päätöksestä riippumatta.

Kuten yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee (ks. em. asia Maurissen ja Union syndicale v. tilintarkastustuomioistuin, tuomion 26 ja 27 kohta), silloin kun ei ole olemassa oikeudellista velvoitetta, toimielinten omaan aloitteeseen perustuviin toimenpiteisiin ei voida vedota yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista koskevan perusteen tueksi.

35 Sen osalta, että komission väitetään kohdelleen syrjivällä tavalla eri kansalaisuuksia olevia virkamiehiään, riittää, kun todetaan, että valittajat itse myöntävät, ettei Espanjan vaalijärjestelmä ole verrattavissa minkään toisen jäsenvaltion vaalijärjestelmään, ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemän toteamuksen mukaan käyttäessään äänioikeuttaan postiäänestyksessä heillä ei ole ollut sellaisia käytännön vaikeuksia, joihin he ovat vedonneet.

36 Näin ollen toinen valitusperuste on syytä hylätä.

37 Tämän vuoksi valitus on työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

38 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Vaikka työjärjestyksen 70 artiklan mukaan toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa, työjärjestyksen 122 artiklan mukaan 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta toimielimen virkamiehen tai muuhun henkilöstöön kuuluvan toimielintä vastaan tekemiin valituksiin. Koska valittajat ovat hävinneet asian, heidät on velvoitettava korvaamaan yhteisvastuullisesti tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittajat velvoitetaan korvaamaan yhteisvastuullisesti tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 3 päivänä maaliskuuta 1999.

R. Grass — kirjaaja

G. Hirsch — toisen jaoston puheenjohtaja